

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123389162
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6123389162.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a JUDr. Romana Lajoša v právnej veci žalobcu: XXX.A., B., C. C. D. E. X, XXX XX A., F.: XX XXX XXX, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186 proti žalovanému: G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX J., právne zastúpený: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 10.519,51 eur s príslušenstvom, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresnému súdu Prešov č. k. 16Csp/128/2023-261 zo dňa 04.03.2025, jednomyseľne takto

roz h o d o l :

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a vo výroku I. v časti istiny, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi a mení v časti úroku z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi

úrok z omeškania vo výške 7,50 % zo sumy 52,63 EUR od 21.01.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,00 % zo sumy 100,84 EUR od 21.02.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,00 % zo sumy 109,15 EUR od 21.03.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,50 % zo sumy 102,54 EUR od 21.04.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 105,81 EUR od 21.05.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 104,22 EUR od 21.06.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 107,45 EUR od 21.07.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 105,93 EUR od 21.08.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 106,78 EUR od 21.09.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 109,95 EUR od 21.10.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 108,53 EUR od 21.11.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 111,65 EUR od 21.12.2023 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 110,31 EUR od 21.01.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 111,20 EUR od 21.02.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 116,42 EUR od 21.03.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 113,03 EUR od 21.04.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 116,05 EUR od 21.05.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 114,88 EUR od 21.06.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 117,85 EUR od 21.07.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 116,76 EUR od 21.08.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,65 % zo sumy 117,70 EUR od 21.09.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,65 % zo sumy 120,60 EUR od 21.10.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,40 % zo sumy 119,62 EUR od 21.11.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,15 % zo sumy 122,48 EUR od 21.12.2024 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 8,15 % zo sumy 121,58 EUR od 21.01.2025 do zaplatenia,
úrok z omeškania vo výške 7,90 % zo sumy 122,56 EUR od 21.02.2025 do zaplatenia,
a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 70 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.249,45 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,90 % ročne od 21.2.2025 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 19, 20, 21, 22, 23 a 24 písm. a), § 9 ods. 1 a 2 písm. h), § 11 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, a preto ho posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva. Primárne sa zaoberal tým, či Zmluva o spotrebiteľskom úvere lepšia pôžička obsahuje všetky obligatórne náležitosti, pričom dospel k záveru, že v zmluve nie sú uvedené predpoklady pre výpočet RPMN, čo samo o sebe malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Len na margo uviedol, že pri počte splátok 96 a mesačnej splátky 193,49 eur je celková čiastka 18.575,04 eur a nie vo formulári uvedená celková čiastka úveru v sume 18.574,47 eur, čo pre spotrebiteľa, aj keď s minimálnym rozdielom, vyznieva máťúco a zavádzajúco, a taktiež spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

4. S ohľadom na závery odvolacieho súdu súd prvej inštancie korigoval svoj predchádzajúci záver o skúmaní bonity spotrebiteľa. Keďže išlo o refinancovanie už predtým existujúceho úveru, takáto povinnosť dodávateľovi nevyplyvala. Z uvedeného dôvodu neskúmanie bonity spotrebiteľa za takto ustáleného skutkového stavu nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, čo však vzhľadom na vyššie konštatovania stráca na relevancii.

5. Následne skúmal, či došlo k platnému zosplatniu pohľadávky zo strany žalobcu. Nakoľko pre splnenie podmienky kvalifikovanej výzvy je potrebné, aby táto obsahovala najmä označenie tej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní a pre ktorú môže dôjsť k zosplatneniu spotrebiteľského úveru, no žalobca si túto povinnosť nesplnil, súd prvej inštancie uzavrel, že nedošlo k platnému zosplatneniu tohto spotrebiteľského úveru, teda žalobca nemôže požadovať od žalovaného splatenie celého úveru naraz.

6. Vo vzťahu k premlčaniu namietanému žalovaným uviedol, že nárok žalobcu nevyhodnotil ako premlčaný, nakoľko plynutie premlčacej doby neplynie od momentu uzavretia zmluvy, ako uvádzal žalovaný. Veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatnenie). Vo výzve z 19.10.2022 žalobca uvádzal, že žalovaný je v omeškaní so splátkami vo výške 1.032,97 eur (čo predstavuje necelých 6 splátok), teda omeškanie mohlo začať plynúť (bez identifikovania konkrétnej splátky žalobcom) najskôr začiatkom roka 2022, avšak žaloba bola podaná na súde 24.08.2023, teda v zákonnej premlčacej dobe, ktorá neuplynula.

7. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca poskytol na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka zo dňa 17.10.2020 žalovanému úver vo výške 12.000,- EUR, pričom žalovaný z

poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 2.866,52 EUR, čo nebolo medzi stranami sporu sporné. Vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný mal uhradiť podľa tzv. amortizačnej tabuľky ku dňu rozhodovania (04.03.2025) na istinu celkovo sumu 5.115,97 EUR, avšak uhradil len sumu 2.866,52 EUR, preto musí žalobcovi uhradiť rozdiel, t. j. sumu 2.249,45 EUR spolu s prísl., pričom v prevyšujúcej časti je potrebné žalobu zamietnuť. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 7,90 % (právny vzťah vznikol po 01.02.2013 a omeškanie po 05.02.2025) až od tohto dátumu a aj vo vzťahu k skorším úrokom z omeškania žalobu zamietol.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalovaný bol v konaní prevažne úspešný (85 %), preto má voči žalobcovi (úspešný v rozsahu 15 % t. j. v rozsahu priznaných 2.249,45 EUR zo žalovaných v úhrne 14.618,22 EUR) právo na náhradu trov konania v rozsahu rozdielu, t. j. 70 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

9. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný namietajúc porušenie práva na spravodlivý proces, inú vadu konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie. Obsiahlo sa vyjadril k povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou a skúmať bonitu žalovaného aj tomto prípade, nakoľko má za to, že sa nejedná o spotrebiteľský úver použitý na refinancovanie iných úverov. Pokiaľ ide o závery súdu prvej inštancie o neplatnom zosplatnení úveru, s týmito sa stotožňuje, no namietal jeho ďalší postup, keď žalobcovi priznal splátky splatné do dňa vyhlásenia rozsudku, ktorý je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou „ne ultra petitem“. Rovnako nesúhlasí s priznaním úrokov z omeškania. Žalovaný vychádzal z toho, že žalobca jeho úver zosplatnil, preto už nemá povinnosť uhrádzať jednotlivé splátky. Neplatenie riadnych splátok včas, ak žalobca ich nepožadoval a ani neprijímal, nemôže byť podľa žalovaného pripísané na jeho ťarchu, keďže to bol práve žalobca, ktorý ho uviedol do omylu tým, že neplatne zosplatnil úver. Odvolaním napadol aj závislý výrok o trovách konania, ktorý považuje rovnako za nesprávny. Navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uplatnil si trovy odvolacieho konania voči žalobcovi.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc inú vadu konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie. Žalobca závery súdu prvej inštancie o absencii predpokladov pre výpočet RPMN nepovažuje za správne, odporujúce záväznému judikátu R 86/2021. Odkázal na čl. 2.2 Zmluvy o úvere, v ktorom sú tieto predpoklady uvedené, čo však súd prvej inštancie nezohľadnil, aj keď na tieto skutočnosti odkazoval už v rámci prvoinštančného konania. Záver súdu prvej inštancie o absencii predpokladov pre výpočet RPMN podľa žalobcu nezodpovedá vykonaným dôkazom. Pokiaľ ide o druhý dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu nesprávneho údaju o celkovej čiastke úveru, aj tento považuje žalobca za nesprávny, nakoľko súd prvej inštancie nezohľadnil výšku poslednej splátky, ktorá je nižšia oproti ostatným splátkam. Navyše, samotný rozdiel v celkovej výške úveru, ktorý vytykal súd prvej inštancie predstavuje 0,57 EUR, teda je zjavne zanedbateľný. Žalobca považuje za nesprávne aj závery súdu prvej inštancie o neplatnom zosplatnení úveru. Má za to, že mu z ničoho nevyplýva povinnosť uviesť splátku, pre ktorú dochádza k zosplatneniu úveru vo výzve ani v upoznení, či samotnom zosplatnení. Nevidí dôvod na uplatnenie zjavne extenzívneho výkladu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, hraničiaceho de facto až s dotváraním práva. Ďalej žalobca namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho zásadnou argumentáciou týkajúcou sa uvedenia predpokladov pre výpočet RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Zmätočne pôsobí aj priznanie úrokov z omeškania až odo dňa 21.02.2025, keďže žalovaný sa do omeškania dostal už nepochybne skôr, v dôsledku čoho žalobca aj zosplatnil úver žalobcu. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uplatnil si trovy odvolacieho konania voči žalobcovi.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Zdôraznil, že žalobca v 12/2020 reálne žalovanému vyplatil peňažné prostriedky vo výške 12.000,- EUR. Išlo o refinančný úver, poskytnutý za transparentných a zákonných podmienok, čím žalovanému pomohol, keďže pôvodný úver žalovaného nahradil výhodnejším úverom s nižšou mesačnou splátkou, či znížil úverové zaťaženie žalovaného. Aj napriek tomu, že súd prvej inštancie posúdil predmetný úver ako bezúročný a bezpoplatkový, vyhlásenie predčasnej splatnosti posúdil ako neplatné a žalovanému priznal nárok iba na vrátenie jednotlivých neuhradených splátok úveru, splatných v čase vyhlásenia rozsudku, čím vlastne rozhodol v prospech žalovaného, žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolanie. Žalovaný pritom žalobcovi doposiaľ

uhradil len 3.094,52 EUR, t. j. približne 1 istiny úveru, hoc sa v zmluve zaviazal v priebehu 8 rokov žalobcovi vrátiť 18.574,47 EUR. Má za to, že na rozdiel od žalobcu zásadným spôsobom porušil svoje zmluvné povinnosti a počas celého sporu sa špekulatívne snaží docieľiť, aby ho súd zbavil povinnosti vrátiť akékoľvek ďalšie plnenie. Takéto konanie považuje žalobca za hrubé zneužitie práva a výrazne narúša dôveru zmluvných vzťahov a odporuje základným súkromnoprávnym zásadám. Je toho názoru, že aj pri privilegovaných spotrebiteľoch platí základné pravidlo, že dlhy sa majú plniť a patrí sa ich plniť. Poukázal na závery odvolacieho súdu ohľadom povinnosti žalobcu skúmať bonitu žalovaného pri poskytovaní refinančného úveru. Vyjadril sa k žalovaným namietaným porušením zásady „ne ultra petitem“. V postupe, ktorého sa domáha žalovaný, podľa žalobcu absentuje akýkoľvek racionálny zmysel.

12. K vyjadreniu žalobcu zaslal repliku žalovaný. Odmieťa akékoľvek tvrdenia protistrany o akejsi účelovosti odvolania žalovaného. Má za to, že sa celkom oprávnenne domáha zamietnutia žaloby v celom rozsahu z dôvodov uvedených v doterajšom priebehu sporu. Odkázal na podané odvolanie a tvrdenia v ňom uvedené. Nie je mu zrejmé ako vznášanie prostriedkov procesnej obrany a poukazovanie na hmotnoprávne a procesné predpisy môžu byť hrubým zneužitím práva a špekulatívnym konaním. Pokiaľ žalobca považuje spotrebiteľa za privilegovaného, ide len o jeho subjektívny a nezákonný pohľad. Považuje za legitímne očakávať, že banka bude znášať následky v prípade, že poruší svoje povinnosti stanovené zákonom. Opätovne sa vyjadril k zásade „ne ultra petitem“ a aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo/85/2021 ako aj nedôvodne priznaným úrokom z omeškania.

13. K replike žalovaného zaslal dupliky žalobca. Opätovne sa vyjadril k zásade „ne ultra petitem“ a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo/36/2023, ktoré prekonalo závery prijaté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré odkazoval žalovaný v replike. Poukázal aj na stanovisko Ústavného súdu SR v jeho nedávno vydanom uznesení sp. zn. III. ÚS 160/2025 zo dňa 13.03.2025. V ostatnom zotrval na svojich vyjadreniach a odvolacích návrhoch.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a zistil, že napadnutý rozsudok vo výroku II. a vo výroku I. v časti istiny, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi je potrebné potvrdiť a v časti úroku z omeškania zmeniť.

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolanie žalobcu smeruje proti výroku I. v časti úroku z omeškania a proti výroku II. a III. Žalovaný podaným odvolaním napáda správnosť výrokov I. a III. Z uvedeného dôvodu odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

18. K námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd poznamenáva, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy

a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu sice predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, táto vada zakladá prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03). Právo na spravodlivý proces je porušené aj v takom prípade ak rozhodnutie súdu nie je riadne odôvodnené (viď rozhodnutia NSSR 5Cdo/57/2019, 2Cdo/100/2018, 4Cdo/3/2019, 4Cdo/125/2019, 4Cdo/120/2019, 1Obdo/7/2018 a ÚSSR III ÚS 559/2018, II ÚS 120/2020, I ÚS 235/2020). Táto odvolacia námietka naplnená nebola. Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že tento súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo.

20. K námietke inej vady ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd poznamenáva, že tento odvolací dôvod dopadá na také pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod zostávajúce odvolacie dôvody. Takéto pochybenia sa stávajú relevantnými až za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou môže byť napríklad nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami v zmysle ust. § 193 CSP alebo napríklad posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP, alebo akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebola odvolacím súdom zistená iná vada v konaní, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený

na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. K naplneniu tejto odvolacej námietky podľa odvolacieho súdu nedošlo.

22. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu čiastočne došlo, a to v časti úrokov z omeškania, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi zaplatiť.

23. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere H. C. K. XX.XX.XXXX je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

24. V kontexte námietok žalobcu sa odvolací súd v prvom rade zaoberal preskúmaním záverov súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru.

25. Súd prvej inštancie za dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru považoval skutočnosť, že v predmetnej Zmluve nie sú uvedené predpoklady pre výpočet RPMN ako aj nesprávne uvedenú celkovú výšku nákladov. S týmto právnym posúdením zo strany súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožnil, namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho relevantnou argumentáciou, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti.

26. Podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (17.12.2020), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

27. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p).

28. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

29. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EU majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu v ktorom vnútroštátne právo im odporuje, má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

30. K údaju o RPMN a predpokladoch pre jeho výpočet odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údaji o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky.

31. Odvolací súd uvádza, že je si vedomý, že v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 bolo zverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/183/2020 z 24.02.2021, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril právny názor, podľa ktorého z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v znení do 31.03.2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.

32. Napriek tomu odvolací súd zdôrazňuje, že v čase vyhlásenia tohto rozsudku odvolacieho súdu už Súdny dvor EÚ dňa 23.01.2025 rozhodol rozsudkom vo veci C-677/23 o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podaného rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 12.10.2023, ktorý súvisí s konaním A.B, F.B proti C. C., B.. Z bodov tohto rozsudku vyplýva :

„58. Pokiaľ ide o povinnosť uviesť tieto rôzne predpoklady v zmluve o úvere v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, z judikatúry uvedenej v bode 30 tohto rozsudku vyplýva, že táto povinnosť má zabezpečiť, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami.

59. Toto uvedenie tak musí spotrebiteľovi umožniť overiť, či obchodník správne vypočítal RPMN, a ak nie, uplatniť svoje práva, najmä právo na odstúpenie od zmluvy stanovené v článku 14 smernice 2008/48, pričom lehota na uplatnenie tohto odstúpenia od zmluvy sa predĺži v prípade porušenia požiadaviek stanovených v článku 10 tejto smernice, ako aj ostatných práv stanovených vo vnútroštátnej právnej úprave, ako sankcia prijatá v súlade s článkom 23 uvedenej smernice.

60. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je RPMN uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48 (rozsudok z 09. 11. 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 70)

61. Na základe tejto judikatúry treba konštatovať, že uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve o úvere má tiež, najmä z dôvodov uvedených v bodoch 58 a 59 tohto rozsudku, pre spotrebiteľa zásadný význam.

62. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 09. 11. 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 71).

63. Vzhľadom na to, že, ako bolo pripomenuté v bode 55 tohto rozsudku, predpoklady použité na výpočet RPMN môžu byť zložité, je potrebné ich zrozumiteľne, stručne a výslovne uviesť v zmluve o úvere, pričom samotná možnosť spotrebiteľa identifikovať ich na základe prečítania jednotlivých ustanovení tejto zmluvy nepostačuje.

64. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet RPMN musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto 2. Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.“

33. V súlade s vyššie uvedeným rozsudkom Súdneho dvora preto odvolací súd závery súdu prvej inštancie o absencii predpokladov pre výpočet RPMN v predmetnej Zmluve za správne.

34. Pokiaľ ide o čl. 2. 2 Zmluvy, na ktorý žalobca poukazoval v odvolaní, odvolací súd má za to, že v spomínanom článku, (a ani žiadnom inom ustanovení zmluvy), nie je výslovne uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN. Za označením „Predpoklady výpočtu RPMN:“ je uvedené, že „RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že Dlžníkovi bude poskytnutý úver v schválenej výške jednorazovo v deň uzavretia ZoÚ, ZoÚ zostane platná dohodnutý čas a Dlžník / Spoludlžník a Banka budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v ZoÚ. Na účely výpočtu RPMN sa použili celkové náklady Dlžníka spojené s Úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov stanovených v ZoÚ.“. Takéto konštatovanie nie je možné považovať za splnenie si zákonnej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ.

35. Rovnako rozloženie údajov o výške úveru, splátky, intervale, počte a termíne splátok, úrokovej sadzby do jednotlivých článkov Zmluvy na splnenie povinnosti uvedenia všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov nepostačovalo. Odvolací súd sa preto stotožňuje so sudom prvej inštancie, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba jej povinná náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ, keďže aj podľa odvolacieho súdu v Zmluve nie sú v nej uvedené všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN. Účelom tohto ustanovenia je totiž to, aby spotrebiteľ pochopil údaj o RPMN a aby mal informáciu o tom, ktoré údaje sa použijú pre jej výpočet. Je potrebné uviesť, ktoré údaje sú relevantné pre výpočet, a teda pre výšku RPMN, že vychádza sa pri v tomto údaji z výšky úveru, počtu splátok, výšky mesačnej splátky, či už s poistením alebo bez poistenia a podobne a tieto predpoklady pre výpočet RPMN musia byť v zmluve uvedené bez ohľadu na to, že jednotlivé tieto údaje sú v zmluve uvedené, ale len preto, že predstavujú inú povinnú náležitosť zmluvy. Logickým výkladom týchto ustanovení je potrebné dospieť k záveru, že splnením povinnej náležitosti zmluvy vo forme uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN nie je, ak jednotlivé údaje potrebné pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené ako iná jej povinná náležitosť, inak by zákonodarca nemal dôvod duplicitne uvádzať pri absencii týchto jednotlivých povinných náležitostí, či už ohľadom výšky úveru alebo výšky a počtu mesačnej splátky, ale aj ohľadom uvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

36. Pokiaľ ide o námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym právnym záverom vo vzťahu k údaju o celkovej výške nákladov (celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť), odvolací súd v tomto ohľade súhlasí so žalobcom. Súd prvej inštancie pri posudzovaní správnosti údaju o celkovej výške nákladov vychádzal z výšky mesačnej splátky (193,49 EUR) a počtu splátok, pričom opomenul zohľadniť výšku mesačnej splátky, ktorá je o 0,57 EUR nižšia než ostatné splátky, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym záverom.

37. Odvolací súd však zdôrazňuje, že na to, aby bol úver posúdený ako bezúročný a bezpoplatkový úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ postačuje, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje, čo i len jednu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p). Z uvedeného dôvodu, aj keď súd prvej inštancie dospel k nesprávnym právnym záverom ohľadne správnosti údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ za poskytnutý úver zaplatiť, nič to nemení na záveroch o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Z uvedených dôvodov odvolací súd, s ohľadom na zásahu hospodárnosti konania, nepovažoval za potrebné sa podrobne zaoberať námietkami strán sporu vo vzťahu k povinnosti žalobcu skúmať bonitu žalovaného pri poskytovaní predmetného úveru, ktorý žalobca označil ako refinančný.

38. Následne odvolací súd pristúpil k posúdeniu, či zo strany žalobcu ako veriteľa došlo k platnému zosplateniu úveru.

39. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca úver, ktorý žalovanému poskytol na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX, v celom rozsahu predčasne zosplatnil k 15.11.2022, a to oznámením označeným ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ (č. I. 21), v ktorej ustálil výšku dlžnej sumy na 11.372,01 EUR, pozostávajúcej z dlžnej istiny: 10.747,51 EUR, úroku: 597,50 EUR, poplatkov za upomienky: 27,- EUR a poisťného: 0,00,- EUR (č. I. 21).

40. Možnosť predčasného zosplatnenia úveru je právne upravená v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

41. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka teda umožňuje veriteľovi uplatňovať si voči dlžníkovi celú pohľadávku, resp. jej nezaplatený zvyšok, ak dlžník nedodržel dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok. Ak veriteľ takto dohodnuté právo nepoužije najneskoršie do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ však svoje právo môže využiť po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom. Strata výhody splátok teda nenastáva priamo zo zákona.

42. V prípade, ak veriteľ svoje oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka využije, vyhlásenie predčasnej splatnosti má významné právne následky. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka je zaradené do 8. časti hlavy I. oddielu 6 tohto právneho predpisu upravujúceho zánik záväzkov. Právny predchodca žalobcu oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka využil, čím spôsobil zánik povinnosti žalovaného splácať poskytnutý úver v dohodnutých splátkach.

43. Ako odvolací súd konštatoval už vyššie, medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva spotrebiteľská, a preto pre posúdenie jednorazového predčasného zosplatnenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť i špeciálne ustanovenie k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, ktorým je ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravujúce osobitné podmienky pre možnosť veriteľa zosplatniť celý dlh. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

44. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatnenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

45. Ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.

46. Rovnako konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, má zásadný vplyv na plynutie premlčacej doby. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenie § 53 ods. 9 tohto právneho predpisu, upravujú len zákonné podmienky zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Sami o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Tento je právne upravený v ustanovení § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Z tohto ustanovenia nevyplýva, aby začiatok plynutia premlčacej doby mal nastať až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní s prihliadnutím a zohľadnením aj uplynutia 15 dňovej lehoty od upozornenia spotrebiteľa na úmysel veriteľa jeho dlh zosplatniť pre nezaplatenie splátky.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2023 pod č. 29 konštatoval, cit.: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)“.

48. Z odôvodnenia citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej vyplýva, že veriteľ sa na súde môže po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatenie). Práve tento deň je teda najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva splnenie celého dlhu, čím sa naplní zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka).

49. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právny úkon, akým je zosplatenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky, musí obsahovať aj dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatiť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v ustanovení § 103 vety druhej a § 101 Občianskeho zákonníka. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatenia je pre jeho neurčitosť neplatný podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka má oporu vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 7CoCsp/18/2022 zo dňa 28.11.2022, ktorý v obdobnej veci potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník sp.zn. 1Csp/95/2018 zo dňa 19.1.2022, obdobne aj rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20CoCsp/25/2022 zo dňa 28.02.2023, sp. zn. 6CoCsp/9/2025 zo dňa 25.09.2025

50. Argumentáciu žalobcu, podľa ktorej špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu, sa odvolací súd nestotožňuje a nepovažuje ju za súladnú s ustálenou aplikačnou praxou Najvyššieho súdu SR.

51. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.9.2024. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR skonštatoval, že napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení neplatnosti úkonov veriteľa realizovaných v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 a ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, preto namietané nesprávne právne posúdenie nebolo dôvodné. Neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu ako postupcom a žalobcom ako postupníkom v zmysle ustanovenia § 39 v spojení s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle ust. § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách.

52. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565 a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh.

53. Obdobný záver vyplýva tiež z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 vydaného vo veci. V tomto rozhodnutí bolo zdôraznené, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej lehoty, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, že zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.

54. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024 rovnako poukázal na to, že ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru zapredčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže

jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ totiž oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

55. Napokon prijatý právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj v prvej vete „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“ uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025. (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/38/2021 v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025).

56. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 123/2022 zo dňa 30.01.2024, na ktoré poukázal žalobca, odvolací súd má za to, že ide o ojedinelé rozhodnutie, ktoré vyslovuje opačný názor ako bol uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 2/2023, ktoré bolo vydané v rovnakom čase, pričom po tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal ďalšie rozhodnutia, ktoré jasne konštatujú, že pre platné zosplatnenie sa vyžaduje, aby výzva pre zosplatnením obsahovala špecifikáciu konkrétnej splátky, s úhradou ktorej je dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace.

57. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z oznámenia o zosplatnení (v tomto prípade z „Výzvy na úhradu dlžnej sumy“), prípadne z upozornenia na možnosť zosplatnenia, musí byť zrejmé, pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky je predmetný úver predčasne zosplatnený. Tento údaj musí byť aspoň v jednej notifikácii jednoznačne konkretizovaný. I keď Občiansky zákonník *expressis verbis* neuvádza čo má byť obsahom predmetných oznámení, tento obsah možno nepochybne vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť splnené pre realizáciu mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom. Pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možnosť predčasného zosplatnenia úveru podmieňuje uplynutím 3 mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť vedieť ju i konkretizovať. Veriteľ predsa musí vedieť, pre ktorú splátku svoje právo zosplatniť úver uplatnil a nie je dôvod, prečo by touto informáciou nemal disponovať aj dlžník. V kontexte vyššie uvedených skutočností je potrebné považovať za právne bezvýznamný tvrdenie žalobcu, že aj matematickým výpočtom zo žalobcom predložených listín je možné ustáliť splátku, pre nezaplatenie ktorej žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru.

58. Odvolací súd v súlade s konštantnou judikatúrou poukazuje na tú skutočnosť, že podanie adresované súdu musí byť formulované jasne, zrozumiteľne a určito, a najmä žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáha vydania konkrétneho rozhodnutia musí v zmysle § 132 Civilného sporového poriadku obsahovať úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, pretože iba formálne a obsahovo spôsobilá žaloba je predpokladom vecného prejednania veci. Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný a ani nemôže nahrádzať úkony sporových strán, ktoré zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 150 CSP). Úlohou (a zodpovednosťou) sporových strán je substancovať skutkový základ sporu, t.j. vymedziť jeho základ a podstatu. Sú to predovšetkým sporové strany, ktoré sú zodpovedné za výsledok sporu. Zvýšenie požiadaviek na procesnú aktivitu sporových strán a s tým spojenú procesnú diligenciu (zodpovednosť) so sankčnými dôsledkami v prípadoch procesnej pasivity je tak spôsobilé prispieť k efektívnemu a rýchlemu konaniu. (uznesenie Ústavného súdu SR, č.k. I. ÚS 268/2019-18 z 10.9.2019).

59. V danom prípade aj podľa odvolacieho súdu neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j. že zo strany žalobcu nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom pre neurčitosť tohto právneho úkonu (37 OZ) z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatenej splátky, pre ktorú sa žalobca rozhodol zosplatniť úver. Pohľadávka sa nestala splatnou, a preto pokiaľ žalobca dôvodnosť podanej žaloby odvodzoval od neplatného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru z 15.11.2022 s tým, že podanou žalobou si uplatňoval zostatok istiny, úrok a poplatky za upomienky, pričom podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere H. C. L. XXXXXXXXXXXX K. D. XX.XX.XXXX má žalobca poslednú 96 splátku uhradiť až dňa 20.12.2028, teda žalobca si uplatňuje pohľadávku vyplývajúcu z tzv. „živého úveru“, ktorého splatnosť doposiaľ nenastala. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť v celom rozsahu, nakoľko žalobca má nárok na úhradu len tej časti istiny, ktorej splatnosť nastala do okamihu vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie.

60. Žalovaný postup prvoinštančného súdu, ktorý mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.249,45 EUR spolu s úrokom z omeškania, považuje za rozporný so zásadou „ne ultra petitem“.

61. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že je oboznámený s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, v súlade s ktorým tento senát odvolacieho súdu v minulosti aj rozhodoval. Jedná sa však o ojedinelé rozhodnutie, ktoré nepredstavuje

ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, a ktoré bolo navyše prekonané novším rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, a to uznesením sp. zn. 4 Obdo/36/2023 zo dňa 31.10.2024. Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti stanovisko Občianskoprávneho kolégia tunajšieho súdu zo dňa 30.09.2025, v ktorom sa kolégium odvolacieho súdu jednohlasne zhodlo na tom, že: „V prípade, ak sa preukáže neskôr, že zosplatnenie je neplatné, tak sa priznajú splatné splátky ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie.“. Z uvedených dôvodov sa tak tento senát odvolacieho súdu odklonil od svojej predchádzajúcej aplikačnej praxe, ktorá vychádzala z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, zohľadňujúc uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo/36/2023 zo dňa 31.10.2024 ako aj jednohlasne schválené stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.09.2025.

62. Žalovaný v odvolacom konaní opakovane vzniesol námietku premlčania poukazujúc na konanie žalobcu, ktoré považuje za rozporné s právnymi predpismi a dobrými mravmi, v dôsledku čoho došlo podľa jeho presvedčenia k premlčaniu prípadnej pohľadávky žalobcu, a to v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, počítanej odo dňa uzatvorenia zmluvy, t. j. 17.12.2020, pretože žalobca ako autor tejto zmluvnej konštrukcie už vtedy poznal všetky skutkové okolnosti, ktoré zakladali neplatnosť zmlúv.

63. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd neposúdil Zmluvu o spotrebiteľskom úvere H. K. D. XX.XX.XXXX ako neplatnú, ale ako bezúročnú a bezpoplatkovú. Zákonodarca v ust. § 11 ZoSÚ jasne definuje aké sankcie nastávajú v prípade, že veriteľ nekoná v súlade s právnymi predpismi. Napr. za situácie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p) ZoSÚ, je v nej uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, príp. ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov, či pri hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 a i., nastáva sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V prípade, že veriteľ nekoná s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, dochádza k sankcii v podobe nemožnosti žiadať o spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Neplatnosť zmluvy ako sankciu v zmysle ZoSÚ zákonodarca neuvádza. Pokiaľ tak žalovaný namieta neplatnosť zmluvy z dôvodu konania žalobcu v rozpore s právnymi predpismi a dobrými mravmi, odvolací súd sa s touto argumentáciou odvolateľa nestotožňuje a nepovažuje ju ani za súladnú s platnými právnymi predpismi. Následkami porušenia právnych predpisov je v predmetnom prípade, ako odvolací súd uviedol už vyššie, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, v dôsledku čoho je dlžník povinný žalobcovi zaplatiť len istinu. Odvolací súd už predtým ustálil, že žalobca má nárok na úhradu len tej časti istiny, ktorej splatnosť nastala do okamihu vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie, t. j. do 20.02.2025 (50. splátka). Žalovaný doposiaľ žalobcovi uhradil sumu 2.866,52 EUR, teda 24 splátok uhradil v celosti a 25 splátok čiastočne. Splatenosť 25 splátky nastala 20.01.2023, do omeškania sa tak žalovaný dostal ku dňu 21.01.2023. Pokiaľ tak žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu žalobca podľa dňa 24.08.2023, urobil tak v rámci trojročnej premlčacej lehoty.

64. Za situácie, kedy žalobca má nárok len na úhradu istiny, t. j. celkovo 12.000,- EUR, pričom do momentu vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie bola istina splatná len vo výške 5.115,97 EUR, možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne ustálil výšku pohľadávky žalobcu na sumu 2.249,45 EUR, keďže žalovaný doposiaľ žalobcovi uhradil sumu 2.866,52 EUR.

65. Judikatúra súdov, vrátane ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami strán sporu, nakoľko neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia odvolacieho súdu.

66. Vo svetle vyššie zmienených skutočností odvolací súd rozsudok vo výroku II. a vo výroku I. v časti istiny, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

67. Následne odvolací súd pristúpil k prieskumu úrokov z omeškania, ktoré súd prvej inštancie žalobcovi priznal vo výške 7,90 % ročne od 21.02.2025 do zaplatenia.

68. Žalovaný v odvolaní namietal, že mu súd prvej inštancie vôbec uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania. Priznanie úrokov z omeškania považuje za rozporné s dobrými mravmi, je to právne žalobca, ktorý uviedol žalovaného do omylu tým, že úver zosplatnil predčasne, nepožadoval a odmietal platenie riadnych splátok včas, naopak požadoval okamžité zaplatenie celého dlhu, čo nemôže byť podľa žalovaného pripísané na ťarchu spotrebiteľa, ale na ťarchu veriteľa. S tvrdeniami žalovaného sa odvolací súd nemôže stotožniť a nepovažuje ich za dôvodné a ani súladné so zákonom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru, mesačné splátky riadne a včas neuhradzoval, v dôsledku čoho žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru, ktoré bolo súdom prvej

inštancie aj odvolacím súdom posúdené ako neplatné. Je zrejmé, že žalovaný si svoju povinnosť voči žalobcovi riadne neplnil, čo smerovalo k nielen k zosplatneniu úveru, ale aj k podaniu návrhu na vydanie platobného rozkazu. Podľa odvolacieho súdu nemožno priznať úspech obrane žalovaného, ktorý žiada, aby bol zaviazaný len na úhradu istiny bez akýchkoľvek úrokov z omeškania, napriek tomu, že sa do omeškania s úhradou svojich záväzkov voči žalobcovi dostal a svoje povinnosti si voči žalobcovi riadne neplnil. V kontexte uvedených skutkových okolností by práve nepriznanie úrokov z omeškania žalobcovi podľa odvolacieho súdu bolo v rozpore s dobrými mravmi.

69. Žalobca v odvolaní namietal okamih, od ktorého sa žalovaný podľa súdu prvej inštancie dostal do omeškania. Ak by bol správny záver prvoinštančného súdu o neplatnom zosplatnení úveru, čo odmieta, má za to, že mu mal byť priznaný nárok na zaplatenie všetkých doposiaľ neuhradených splátok úveru, ktoré nastali splatnými do vyhlásenia rozsudku, a teda by mal nárok na priznanie úroku z omeškania individuálne z každej neuhradenej splátky podľa dátumu jej splatnosti. Tieto odvolacie námietky posúdil odvolací súd ako dôvodné. Ako odvolací súd uviedol už v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok. Skutočnosť, že predmetná zmluva bola posúdená ako bezúročná a bezpoplatková na povinnosti žalovaného riadne si plniť svoje záväzky voči žalobcovi ako veriteľovi, hoc len v časti istiny, nič nemení. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný doposiaľ žalobcovi uhradil sumu 2.866,52 EUR. Z čl. 2.3 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere H. K. XX.XX.XXXX (č. I. 6) vyplýva, že žalobca na istine uhradil 24 splátok a 25 splátku len čiastočne, a preto sa do omeškania dostal od 21.01.2023, teda deň po splatnosti 25 splátky, t. j. 20.01.2023.

70. Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupom podľa ust. § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku I. v časti úroku z omeškania tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Odvolací súd súčasne zohľadnil skutočnosť, že žalovaný z 25 splátky, ktorá pozostávala zo sumy 100,04 EUR v časti istiny, uhradil len sumu 47,41 EUR, a preto je povinný žalobcovi doplatiť ešte sumu 52,63 EUR, aby bola 25 splátka uhradená v časti istiny v celom rozsahu. 26 až 50 splátka v časti istiny, ktorých splatnosť nastala ku dňu vyhláseniu rozsudku súdom prvej inštancie, nebola žalovaným uhradená vôbec, preto odvolací súd žalobcovi priznal úrok z omeškania aj vo vzťahu k týmto splátkam s tým, že výšku úroku z omeškania ustálil v súlade s ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

71. Podľa ust. § 396 ods 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

72. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

73. Žalovaný mal v prvoinštančnom aj odvolacom konaní prevažne úspech, konkrétne v rozsahu 85 %, a preto mu odvolací súd priznal voči žalobcovi, ktorý bol úspešný v rozsahu 15 %, nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 70 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

74. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).